

فردریک بانتینگ پزشک کانادایی و کاشف انسولین (1941م)

فردریک از سن ۲۹ سالگی تحت عنوان محقق در دانشگاه به کار پرداخت و به مدت ۲۰ سال تا سال ۱۹۶۱م استاد دانشگاه تورنتو بود.

فردریک از سن ۲۹ سالگی تحت عنوان محقق در دانشگاه به کار پرداخت و به مدت ۲۰ سال تا سال ۱۹۶۱م استاد دانشگاه تورنتو بود. بانتینگ مدتی نیز در کشورهای انگلستان و فرانسه، به تحقیق و مطالعه پرداخت. در ۲۷ ژوئیه ۱۹۲۲م آزمایش‌ها و تلاش‌ها وی به نتیجه رسید و به همراه دو تن از همکارانش موفق به جداسازی هورمون انسولین شد. این مسئله، انقلابی در درمان بیماری قند به وجود آورد و باعث شهرت این پزشک ۳۰ ساله گردید. پاسخ مثبت آزمایشات بانتینگ بر روی حیوانات، به استفاده از انسولین در بیماران قندی از سال ۱۹۲۳م منجر گردید که به نجات جان میلیون‌ها انسان منتهی گردید. بانتینگ در همین سال به پاس این اکتشاف علمی برنده جایزه نوبل پزشکی شد. غده فوق کلیوی و سرطان، زمینه‌های دیگر مطالعات وی بود. دکتر بانتینگ علاوه بر نوبل، جوایز متعدد دیگری از جمله مدال ستاره طلایی از دانشگاه تورنتو، مدال انجمن پادشاهی کانادا، عنوان شوالیه جایزه انجمن فیزیولوژیست‌های آمریکا و... را به دست آورد. وی سرانجام در ۲۱ فوریه ۱۹۴۱م در سن پنجاه سالگی درگذشت. انسولین، هورمونی است که از لوزالمعده مهربه‌داران ترشح می‌شود و به خون می‌ریزد. این پروتئین بر مقدار قند خون نظارت داشته و مقدارش را ثابت نگاه می‌دارد. بالا رفتن مقدار قند خون، عامل محرک ترشح انسولین است. درواقع انسولین، هورمونی است که ذخیره و سوخت‌وساز مواد قندی بدن را تنظیم می‌نماید. کمبود این هورمون در بدن، موجب بروز بیماری دیابت می‌شود. انسولین برای نخستین‌بار در ۲۷ ژوئیه ۱۹۲۱م به‌وسیله فردریک بانتینگ محقق کانادایی و دو همکارش کشف گردید. وی به‌همین دلیل، موفق به اخذ جایزه نوبل پزشکی ۱۹۲۳م شد.